

תשע"ו - Naso - WhatsApp

(1) ~ הטעם הפנימי לנסיעת בני' במדבר עם המשכן וכליו ~

הטעם הפנימי למ"ב נסיעות של בני' עם המשכן וכליו במדבר הוא, כדי שעל ידי גילוי האור האלקי שבמשכן, יכנע כח יניקת הקליפות, שמקורו הוא במדבר. כלומר: המדבר הוא השורש ליניקת וחיות הקליפות והטומאה, וזה בא לידי ביטוי בכך שבמדבר אין כל צמיחה, היינו, שאין המדבר 'משפיע' ונותן לזולתו שלכן לא צומח ממנו מאומה. כי כל ענין ההשפעה הוא מצד הקדושה דוקא.

שכן, ענין הקדושה הוא בחינת ביטול והעדר הישות והמציאות העצמית. והנה, כתוצאה מעוצם הביטול לה' אינו מחשיב כלל את מציאותו, "ויאמר לנפשו כשיראה דוחק העני וצערו, למה אהיה חשוב יותר ממנו שאני אהיה בטוב ההרחבה והוא יהיה בצער, נהפוך הוא: אני איני כדאי כי אם שרירים בעולם ממש, והוא כדאי וחשוב יותר ממני, ולכן ראוי ונכון לתת לו מה שיש לי" (מאמרי אדה"ז כתובים ע' שא).

ואילו בקליפה הוא ההיפוך מזה, שהיא בבחינת ישות ומרגיש את עצמו כדבר חשוב, וממילא הוא רוצה הכל לעצמו ואינו משפיע לזולתו. ולכן, אין שום צמיחה במדבר. וע"י נסיעת בני' עם המשכן במדבר, נכנעה בחינת המדבר, מקור הקליפות. (ע"פ לקו"ת נשא ד"ה נשא את ראש בני גרשון)

(2) ~ ענין המשכן בנשמת כל אחד מישראל ~

כמו שהיה ענין נסיעת המשכן בפועל ממש במדבר הגשמי כדי להכניע מקור הקליפות (כנ"ל), כך ישנו עכשיו ברוחניות בנפש כל אחד מישראל, שישנה בחינת משכן בנפשו. וזהו שאמרו רז"ל על הכתוב 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' - 'בתוכו' לא נאמר ('ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכו' - בתוך המקדש), אלא 'בתוכם', 'לפי שכל אחד ואחד מישראל צריך לעשות בחינת משכן בנפשו'.

והדרך לעשות משכן בנפש האדם - היינו, מקום להמשכת גילוי אלקותו ית' - היא, על ידי עבודת התפלה. וענין העבודה בתפלה הוא עם לב האדם, וכמאמר רז"ל על הפסוק 'ולעבדו בכל לבבכם' - איזו היא עבודה שבלב? זו תפלה. שענין עבודת התפלה הוא עת רצון מאת ה' לברר ולזכר את לבו, שלא יהי' לו שום רצונות זרות, זולת הרצון אל הקב"ה.

כלומר, דכל פעם שהאדם מתפלל ומתבונן על תוכן המזמורים של פסוקי דזמרה בענין גדולת ה' וביטול העולמות והעדר חשיבותם ביחס להקב"ה עצמו, הרי מעוררים את הלב להיכלל בו ית' ממש, ולא לרצות לתאוות ותענוגים גשמיים, שהם כולם בחינת 'פסולת' לגבי השי"ת. וכל יום פעם אחר פעם שהאדם מתפלל, מעט מעט מתהפך לבו מן הקצה אל הקצה, ומזדכך יותר ויותר, להיות לבבו טהור מכל סיג ופסולת, בלתי הרצון לה' לבדו.

(ע"פ לקו"ת נשא ד"ה נשא את ראש בני גרשון)

(3) ~ איך מכניעים את ה'מדבר' הרוחני שבאדם ~

נאמר על המדבר שהוא 'ארץ לא זרועה' (ירמיה ב, ב), וברוחניות הרי זה מורה על בחינה שאין בה שום חיות אלקית, והם מעשים דיבורים ומחשבות שאינם לה'. היינו "אפילו גם גם בענייני היתר, רק שהם ענינים שאינם צריכים לעבודת ה', ודברים בטלים" (לקו"ת ד"ה אני לדודי פ"ב) - הם בחינת 'מדבר'.

וזהו שכתוב על המדבר 'המוליך אותנו בדמבר . . . בארץ . . . לא ישב אדם שם', היינו, ש'אדם' מכוון ל'אדם העליון', שהוא הקב"ה, כנאמר במראה המרכבה שראה יחזקאל 'ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה'. וזהו 'לא ישב אדם שם', שמחשבות, דיבורים ומעשים שאינם מצד הקדושה אלא מן היצר הרע, הנה הקב"ה אינו 'יושב' ושורה בהם. וכמו שכתוב 'ועשו לי מקדש' ואזי דוקא 'ושכנתי בתוכם'.

ובכדי להכניע את היצר הרע ממנו נמשכים מחשבות דיבורים ומעשים שאינם לצורך עבודת ה', יש להמשיך ריבוי אור "במעשה הטוב ובעסק התורה והתפלה" (הגהות הצ"צ בד"ה נשא את ראש), ואור זה שבא ושוכן באדם, הוא המשכן שמכניע את ה'מדבר', היצר הרע שבו, וכידוע, שמעט אור דוחה הרבה חושך.

(ע"פ לקו"ת נשא ד"ה נשא את ראש בני גרשון)

(4) ~ ענין קרשי המשכן בעבודת האדם, ומדוע בני מררי דוקא נשאו אותם ~

כאמור, כל אדם צריך לעשות משכן רוחני בנפשו, בו ישכון ויתגלה אלקותו יתברך. וגם פרטי עניני המשכן קיימים בנפש האדם.

וביאור ענין קרשי המשכן באדם:

על הקרשים נאמר 'עצי שטים עומדים', וזהו על דרך המלאכים שנקראים 'עומדים' כנאמר 'שרפים עומדים' (ראה מדרש רבה שה"ש סוף פסוק צאינה וראינה: 'למעלה שרפים עומדים, אף למטה עצי שטים עומדים'). וענין עמידת המלאכים מורה על

יראה וביטול, שזהו מה שאומרים 'עומדים' . . ומשמיעים ביראה'. וכך גם עמידת הקרשים בעבודת האדם במשכן שבקרבו, הוא ענין הביטול והיראה.

וידוע, ש'אין עמידה אלא שתיקה' (סוטה לט, א), ושתיקה היא ביטול גדול שמחמת היראה. "וכמו הבא לפני המלך פתאום, שיתבטל עצמותו עד שישאר בלא דיבור, רק שותק כאבן דומם" (מאמרי אדמו"ר האמצעי ד"ה נשא). ובעבודת ה': שמצד יראת ה' האדם מתבטל לגמרי וממילא הוא 'שותק' מרצונותיו האישיים, שאינו רוצה שום דבר מעיניו והבלי העולם.

וזהו הטעם שבני מררי דוקא נשאו את הקרשים, כי 'מררי' הוא לשון מרירות, והדרך להגיע לבחינת היראה וביטול רצון (ענין הקרשים), היא ע"י הקדמת המרירות והתעוררות רחמים על נפשו. שהאדם עושה חשבון צדק מעיסוקיו רוב זמנו בהבלי וחשכת העולם, והוא מתמרמר על זה ומעורר רחמים עליונים על עצמו, וע"י המשכת הרחמים, ניתן לו הכח לפעול בעצמו ביטול רצון זה.

(ע"פ לקו"ת נשא ד"ה נשא את ראש בני גרשון)